

[Baunsgaard.]

om en vurdering, om man vil, en tro, men lad det nu ligge. Derimod føler jeg og slår det ikke fast som en kendsgerning, men jeg føler som noget, der må være sandsynligt, at det håb, den højtærede finansminister udtrykte om større forståelse hos erhvervene, må siges at være overordentlig optimistisk, for man må gøre sig klart, at den betydelige skatteændring, der er gennemført i de seneste år, og som har været nødvendiggjort af den stærke økonomiske ekspansion, ikke har kunnet gennemføres, uden at der allerede nu er pålagt erhvervene betydelige administrative byrder.

Det, man står over for med kildeskatten, er i virkeligheden ud fra socialdemokratiets filosofi en tro på, at der er fordele at hente for skatteadministrationen — det er jo nok det vigtigste motiv, når alt kommer til alt — og en tro på, at man herved imødekommer et ønske hos lønmodtagerne og skaber dem bedre forhold. Nu vel, det er de to parter, der får fordele, men hvad bliver der så tilbage? Der bliver tilbage, at for at skaffe fordele for disse to lægger man alle byrder på en tredje, uskyldig part. Det kan aldrig være rimeligt og retfærdigt at indsnævre sig til udelukkende at se på de fordele, der bydes to parter, og lade den tredje betale.

Derfor kan jeg ikke lade være med at undre mig over, at socialdemokratiet, som har manøvreret sig op i en krog med sit kildeskatsforslag — for det er jo det, der er sket — alligevel ikke har brugt nogle af sine kræfter på at interessere sig lidt for muligheden af at indføre samtidighedsprincippet i skattebetalingen, uden at det bliver en kildeskatsordning, hvorved byrderne pålægges erhvervene. Man siger: så er det ikke kildeskat. Nej, det er det ikke, men hvis samtidighedsprincippet anvendes, hvilket er en fordel for lønmodtagerne, får man den samme fordel. Er det hensynet til administrationen, der skulle retfærdiggøre kildeskat fremfor nogen anden

ordning, må jeg sige, at jeg tror ikke, det kan være administrative betænkeligheder ved en frivillig samtidighedsordning, der afskrækker, for vel har jeg ikke haft megen tid til at studere det socialdemokratiske forslag, men ingen vil bestride, at det i hvert fald indeholder administrative besværligheder og et administrativt omfang, som ikke sådan uden videre lader sig overgå af noget andet system. Derfor tror jeg alligevel, det vil være særdeles realistisk at gå ind i en lidt mere fordomsfri vurdering af disse problemer.

Det ærede medlem hr. Poul Hartling sagde til mig, at det var da venligt af mig at byde ham velkommen, og han var da også meget glad for, at jeg bar over med, at han havde begået nogle af de traditionelle venstrefejl — det gjorde han, og det afviste han altså heller ikke. Men han sagde: hvad ville der være sket, hvis det ærede medlem hr. Baunsgaard ikke havde båret over med mig? Ja, hvad var der så sket? Det skal jeg sige det ærede medlem; så var der sket det, at jeg ikke havde taget hans invitation til samarbejde alvorligt; det er, hvad der ville være sket. Det ærede medlem vil, hvis han studerer min tale i går i Folketingstidende, se, at mine bemærkninger til det ærede medlem om, at jeg bærer over med ham i hans gentagelse af visse af de traditionelle venstrefejl, var fremsat i forbindelse med et svar på hans invitation til samarbejde her i folketinget, og så tror jeg, at det ærede medlem kan se både meningen i og betydningen af, at jeg i går sagde: vel, der skal tid til en omstilling — og det skal der.

Jeg skal ikke blande mig meget i den diskussion, det ærede medlem hr. Poul Hartling har indladt sig på med statsministeren og med tidligere medlemmer af sit eget parti om, hvorfor forhandlingerne i foråret brød sammen. Jeg kan bare ikke tilbageholde én bemærkning. Det ærede medlem siger stærkt kritisk til regeringen — i øvrigt med en vis ret — at man har kørt som en trafikant, der bare sætter sig ind i